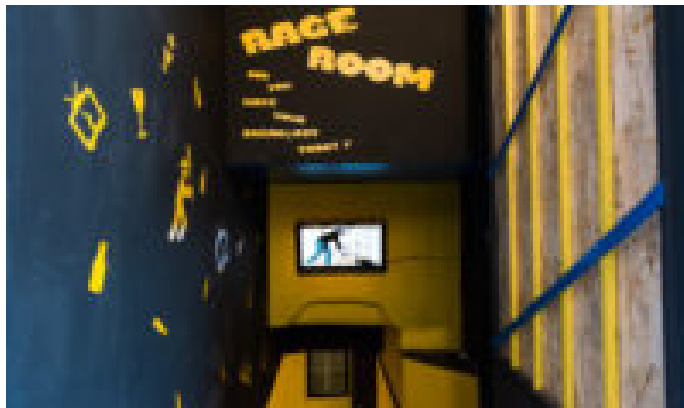

Κίμων Ρηγόπουλος

Άνοιξε φροντιστήριο ταχύρρυθμης εκτόνωσης στο κέντρο της Αθήνας. Σπασάδικο ή αλλιώς δωμάτιο του θυμού (rage room). Εδώ δεν τα σπάμε όλοι μαζί, εδώ τα σπάει ένας ένας. Δεν τα κάνουμε λίμπα παρείστικα, αλλά τα σπάμε κατά μόνας.

Από το ελληνάδικο στο κωλάδικο και από εκεί στο σπασάδικο, κάποια τσιγάρα δρόμος ήταν τελικά. Ναι, καλά διαβάσατε: σπασάδικο ή αλλιώς δωμάτιο του θυμού (rage room). Άνοιξε φροντιστήριο ταχύρρυθμης εκτόνωσης στο κέντρο της Αθήνας. Εδώ δεν τα σπάμε όλοι μαζί, εδώ τα σπάει ένας ένας. Δεν τα κάνουμε λίμπα παρείστικα, αλλά τα σπάμε κατά μόνας. Εδώ ο θυμωμένος σκηνοθετεί την εκτόνωση του θυμού του και σπάει, όσα του επιτρέπει το βαλάντιό του, «ύποπτα» αντικείμενα. Από μπουκάλια και πιατικά μέχρι και τηλεοράσεις. Περάστε, κόσμε, στο δωμάτιο του θυμού!

Όλοι θα πάρετε ή μάλλον όλοι θα σπάσετε. Εσύ, νεαρέ κομπιουτερά, αν ο αριθμός 12 σου θυμίζει τα δωδεκάωρα που ρίχνεις γογγύζοντας στη δουλειά σου, μπορείς να σπάσεις μια δωδεκάδα μπουκάλια ούισκι 12 χρόνων. Κι εσύ, κορίτσι μου, που σε απέλυσε στεγνά το αφεντικό σου έχοντας προλάβει να ρουφήξει το αίμα σου με καλαμάκι, σπάσε μπουκάλια βότκας. Έτσι, θα φαντασιωθείς ότι τον εκδικείσαι, αφού βότκα και χυμός ντομάτας μάς κάνουν το Bloody Mary, και το χρώμα του αίματος που παίρνει το κοκτέιλ σου θυμίζει την αφαίμαξή σου.

Ο θυμός εκτονώνεται περικόλειστος, μακριά απ' το αγριεμένο πλήθος. Θυμός λογοκριμένος και «υπεύθυνη» εκτόνωση. Μια **προσομοίωση εξέγερσης του ενός**, που τα σπασμένα του θυμού τα πληρώνει, φυσικά, ο «σπασμένος». Τελετουργία που της λείπει η ιερότητα ενός ταξικού θυμού και η δικαίωσή του. «Υπεύθυνα πράγματα», ακίνδυνα, που δεν θυμίζουν σε τίποτα στους νοικοκυραίους το Δεκέμβρη του Αλέξη Γρηγορόπουλου. **Εδώ γίνεσαι ο**

πελάτης του θυμού σου και τον πληρώνεις, ως αξιότιμος πολίτης, τοις μετρητοίς.

Είμαστε οι στίχοι του Παλαμά: «Εγώ είμαι ο γκρεμιστής, γιατί' είμ' εγώ κι ο χτίστης», αν με εννοείς.

«Πολλά εστί του θυμού φοβερά, πολλά δε και γελοία» μας διαβεβαιώνει ο μπαρμπα-Πλούταρχος ο ιστορικός. «Σπάσ' τα όλα και αγάπα με» σου τραγουδάει ειρωνικά το αφεντικό σου, ανώδυνε εικονοκλάστη μου. Όλα όμως παραμένουν στη θέση τους. Κι εσύ, ξαλαφρωμένος για λίγο από τον παραλογισμό που σε εξουθενώνει μετά την ελεγχόμενη ανάφλεξη, ζημιάρη μου, με το φόβο σου νυχθημερόν να σε αστυνομεύει. Σου υπαγορεύει λάθος κείμενο ο φόβος σου και σου φράζει τα περάσματα για έξω. Για την **έξοδο σε μια συνάντηση με τον κόσμο της πληθυντικής δύναμης.**

Σου μιλώ για έναν πληθυντικό που δεν είναι γέννημα και πανοπλία φόβου, αλλά ανάγκη και έρωτας. Σε αυτό το γήπεδο ο θυμός σου ποτέ δεν πάει στράφι. Είναι θυμός μονίμως πεινασμένος για δικαιοσύνη και δεν χορταίνει με εικονικές εκτονώσεις. Το υλικό αυτού του θυμού είναι ο δικός μας εξοπλισμός και τα ανεξάντλητα πολεμοφόδιά μας. Θυμός που δεν μαϊμουδίζει μια **«βία εσωτερικού χώρου»** ούτε και υπογράφει την καταδίκη της βίας **«απ' όπου κι αν προέρχεται».**

Είναι θυμός μονίμως πεινασμένος για δικαιοσύνη και δεν χορταίνει με εικονικές εκτονώσεις

Τα δικά μας θυμωμένα τραγούδια είναι συνθέσεις κλασικές και λαϊκές μαζί. Ο με αιτία θυμός μας είναι εντός και όχι έξω φρενών, γιατί το ΕΡΓΟ μας απαιτεί σώας τας φρένας μας. Είμαστε οι στίχοι του Παλαμά: **«Εγώ είμαι ο γκρεμιστής, γιατί' είμ' εγώ κι ο χτίστης»,** αν με εννοείς.

Εμείς δεν μπορούμε να είμαστε, απαγορεύεται να είμαστε το **«Όλα καλά»** του Ρουβά. Όχι

μόνο γιατί είναι ένα πρόστυχο τραγούδι, αλλά γιατί προσφέρεται μόνο ως χαζοχαρούμενη υπόκρουση σε ένα δωμάτιο θυμού ενώ εξατμίζεται το ψέμα του στους δρόμους του αγώνα.

Τον δικό μας δρόμο δεν τον νουθετούν οι από πάνω και δεν τον κηδεμονεύουν οι άρχοντες της βαρβαρότητας. Οι πράξεις μας δεν είναι, δεν μπορούν να είναι, **κακές απομιμήσεις πράξεων**, αλλά **πράξεις αυθεντικές προς μίμηση**. Έλα λοιπόν, μικρέ μου σπάστη. **Βγες απ' το δωμάτιο του ατομικού θυμού σου και έλα να μας βρεις**. Δεν μας ταπεινώνει να σου πούμε πως σε έχουμε ανάγκη. Δεν μας μειώνει να σου υπενθυμίσουμε ότι το ένα χέρι νίβει τ' άλλο και τα δυο το πρόσωπο. Θα μας βρεις, αν και μας παρουσιάζουν ως αγνώστου διευθύνσεως, σε όλους τους δρόμους και τα στενά του κόσμου. Έλα να λύσουμε μαζί της κοινωνικής λύτρωσης το αίνιγμα. **Φαίνεται άλυτο, αλλά δεν είναι**.

Πηγή: **PRIN**